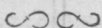

ΜΟΙΗΣΕΙΣ.

ΕΠΙ ΤΗ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ

Ν Ε Ο Υ Ε Τ Ο Υ Σ

ΕΠΙΝΟΜΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΗΝ ΜΟΥ.

Μαινάς, ἀλλόφρων σήμερον ἡ Ἀιτική κηδεύει
 Ἐν ἔτος εἰς τὴν ἄμετρον σκοτίαν τῶν αἰώνων·
 Ἐ, βῆμα εἰς τὸν θάνατον βαδίσασα προέβη,
 Καὶ ἐνθους ὑποδέχεται τὸν νέον τοῦτον χρόνον.
 Ἄλλη Βακχίς, εἰς ἄγρια ἢ πόλις ἐξαντλεῖται,
 Κ' ἡ ἐν τῷ μέλλοντι ἐλπίς παντοῦ χαρὰν δωρεῖται.

Ἀλλ' ἐνῷ ἄλλοι προσφοράς καὶ δωρεάς· πλουσίας
 Εἰς τοὺς φιλάτους δίδουσι διὰ τὸν νέον χρόνον,
 Ἐγὼ ὑπὸ τὸ τρέμον φῶς τῆς πενιχρᾶς λυχνίας
 Τὸ ἥσμά μου καὶ τὴν εὐχὴν σοὶ ἀποστέλλω μόνον·
 Σοὶ στέλλω τὴν ἀγάπην μου, ὦ φίλη τρυφερά μου,
 ὣς δῶρον ἐν μου φίλημα καὶ δύο δάκρυά μου.

Τέεσι καὶ πάλιν σήμερον ἀφθόνως τὸ χρυσίον·
 Ἄφες τὸ πλῆθος νὰ ῥιφθῇ εἰς μέθην, εἰς κραιπάλην·
 ὦ! δὲν ζηλεύω τὴν τρυφὴν ἐκείνην τῶν πλουσιῶν,
 Ἀφοῦ εὐρίσκω εἰς τὴν σὴν ἐντρυφήμα ἀγκάλην.
 Ἄν συνταυτίζουσι μὲ χρυσὸν καὶ μέταξαν τὸν βίον,
 Ἀρκεῖ· σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ πολύτιμον χρυσίον.

Ἦ δὲ μὲ βλέμμα ἀπαθὲς τὴν ἐορτὴν λησμονεῖ
 Τὴν ἐνθουσιασμόν αὐτῆς· ἐπὶ μακρὸν δὲν μένει·
 ὦ! προτιμῶ νὰ διαρκῇς σὺ ἐμπνευσίς μου μόνη
 Καὶ ἐορτὴ τοῦ βίου μου γλυκεῖα, περιλαμβένη.
 ὦ! σήμερον ὥς ἄλλοτε μονήρης δὲν γογγύζω,
 Καὶ μετὰ σοῦ σιωπηλῶς κ' ἐγὼ πνηγυρίζω.

Ἦν ἐθεώρουσι ἄλλοτε τὴν πάροδον τῶν χρόνων
 Μάτην ἐλπίζων, σήμερον ἐλπίζω ἤδη πλέον

Ἡ μητέρα μου νὰ σεβασθῇ ἐν ὄνειρον καὶ μόνον,
 Ἐν ὄνειρον τὸ μετὰ σοῦ τὸν βίον μου συνδέον.
 Λάβει τὸ ἄσμά μου καὶ πρὶν τὸ ἔτος ἀνατείλῃ,
 Ἀς ἀνατείλῃ φίλημα εἰς τὰ ἄβρα σου χεῖλη.

Ἀθῆναι, Ἰανουάριος 1875.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΒΡΕΦΟΣ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΟΣ (*)

Γλυκὰ ἀνάπνεε
 ὡσάν πουλάκι
 Τὸ πολυπόθητο
 Ἐκνθὸ παιδάκι
 Εἰς τῆς μηρυλλας του
 Τὴν ἀγκαλιά.

Τὸ χλωμὸ πρόσωπο
 Σιγὰ ἐκινουσε,
 Ὅλο περίλυπο
 Τὴν ἐκυττοῦσε,
 Ὅσ᾽ νὰ τῆς ἔλεγε
 Μάννα, ἔχε γειά.

Ἀφ' τὸν παρὰδαισο
 Ἦλθε πετῶντας
 Ἐν ἀγγελόπουλο
 Χαμογελῶντας,
 Ὡς τὸ στόμα τοῦδωκε
 Φιλί γλυκό.

Ὅλο τὸ σκέπαζε
 Μὲ τὰ φτερά του,
 Καὶ ὅσ᾽ ἀδελφί του
 Τὰ τρυφερά του
 Χεράκια τ' ἄπλωσε
 Εἰς τὸ λαιμό.

Κι' ἀγκαλιασμένᾳ
 Τὰ εὐτυχισμένα
 Ὑπλὰ ἀνεβήκανε
 Ὡς τὸν οὐρανό.

Εἰς τὸν Θάνατον

ΔΕΚΛΕΞΑΕΤΟΥΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ.

Ἐφες ἀκούσατε,
 Τί δυστυχία!
 Ῥόδο μαράθηκε,
 Μία ὡμορφία,
 Ποῦταν τὰ κάλλη τῆς
 Πρωτομαγιά.

Τριανταφυλλούλουδο
 Τὸ πρόσωπό της,
 Φεγγαροβγάσιμα
 Τὸ μέτωπό της,
 Εὐκολολύγιστη
 Ὅσ᾽ τὴν ἐτιά.

(*) Τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιον τοῦ ἱατροφιλοσόφου Δ.
 Πελεκίου ἐπίστευαν ἡμεῖς, σὺν ἄλλοις ἀνεκδότοις
 αὐτοῦ στιχογραφῆμασιν, ὅ ἁξιοτίμος αὐτοῦ υἱὸς ἱατρὸς
 Διονύσιος. Ἀποτίοντες καὶ ἡμεῖς ἐλάχισαν φόρον σε-

δασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἐξάρχου ἐκείνου ἀντὶ
 καταχωρίσας σήμερον τοὺς χαρίεντας καὶ ἀπὸ
 τούτους στίχους, περὶ ὧν ἄλλως περιττὴν καὶ
 πᾶσαν σὺστασιν.